

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 11-04-2778 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת קרן אזולאי

תובע

א.ב.

באמצעות ב"כ עו"ד שמעון ביטון

נגד

נתבעים

1.ע.נ.

2.ח.פ.

באמצעות ב"כ עו"ד יעקב סער

פסק דין

1. חוקר פרטי נשכר על ידי אישה לגלות את מקום מגוריו של בעלה, ממנו היא מצויה באותה עת בהליכי גירושין. החוקר עקב אחר הבעל, בעצמו ובסיוע של חוקר אחר. בשלב כלשהו גילה הבעל שעוקבים אחריו. הוא הגיש תלונה למשטרה נגד החוקרים הפרטיים, אולם זו לא הולידה כתב אישום. הבעל הגיש קובלנה פרטית נגד החוקרים הפרטיים, אשר נמחקה בהסכמת הצדדים. תחתיה, הגיש הבעל את התביעה הנוכחית, שעילתה פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: **חוק הגנת הפרטיות או החוק**). האם זכאי הבעל לפיצוי כספי בשל הפגיעה בפרטיותו כתוצאה מן המעקב אחריו? זו השאלה העומדת להכרעה.

2. יצוין כי תחילה נשמעה התביעה לפני כב' השופטת ש' רנר, ועם מינויה לבית המשפט המחוזי, הועברה לטיפול. עוד יצוין כי נוכח העובדה שיש בהליך שלפניי כדי לפגוע בפרטיות של צדדים שלישיים שלא היו צד להליך, ובשים לב לכך שהתובע הגיש ראיות הלקוחות מהליך שהתנהל בדלתיים סגורות בבית המשפט לענייני משפחה, יפורסם פסק הדין תוך זיהוי בעלי הדין בראשי התיבות בלבד.

הרקע העובדתי וטענות בעלי הדין

3. התובע היה בתקופה הרלוונטית לתביעה בהליכי גירושין מאשתו (אשר במועד בירור ההליך שלפניי כבר הייתה גרושתו; להלן: **אשת התובע או אשתו**). לאחר שהתובע עזב את ביתם המשותף, שכרה אשתו את שירותיו של חוקר פרטי, הוא נתבע 1. אשת התובע ביקשה מהחוקר הפרטי לאתר את מקום מגוריו של התובע. לצורך ביצוע המעקב מסרה אשת התובע לנתבע 1 את כתובת המגורים של חבר של התובע, שם אמור היה התובע להתגורר באותה עת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

1 (להלן: **חברו של התובע**). עוד מסרה אשת התובע לנתבע 1 את פרטי הרכב של בנו של חברו
2 של התובע, אשר שימש את התובע באותה תקופה.

3
4 4. נתבע 1, בסיוע של נתבע 2, ביצע מעקב אחר התובע. ממצאי המעקב רוכזו בדוח
5 חקירה שהועבר לאשת התובע, ואשר נושא תאריך 23.1.2007. בדוח פורטו שורה של מעקבים
6 ותצפיות, שבוצעו בשלהי חודש דצמבר 2006 ובחודש ינואר 2007. חלק מן המעקבים בוצע
7 בעקבות מידע מקדים שנמסר לנתבעים על ידי אשת התובע. ממצאי הדוח קבעו שהתובע
8 שוהה בדירה בירושלים השייכת לאישה אשר עימה, כך הסתבר, היה התובע בקשר רומנטי
9 באותה עת.

10
11 5. אין מחלוקת כי התובע גילה שהוא נתון למעקב. לטענת התובע, זיהה כי עוקבים
12 אחריו פעמיים. הנתבעים אישרו שזיהו כי נחשפו פעם אחת, אך לא הכחישו את שני
13 המעקבים. אקדים ואציין כי בשים לב ליתר הראיות שהוגשו בהליך שלפניי, מקובלת עליי
14 הטענה לפיה התובע זיהה את המעקב פעמיים. הפעם הראשונה הייתה ביום 10.1.2007.
15 הפעם השנייה הייתה כשבוע לאחר מכן, במעקב מיום 18.1.2007.

16
17 6. התביעה שלפניי הוגשה כחמש שנים לאחר שהנתבעים עקבו אחרי התובע. בפרק
18 הזמן האמור התנהלו שורה של הליכים – חלקם בין התובע לבין אשתו וחלקם בין התובע
19 לבין הנתבעים ואשת התובע. כך, הגיש התובע הליכים למניעת הטרדה מאיימת במסגרת
20 הליך הגירושין. בנוסף הגיש התובע תלונה במשטרה נגד נתבע 1, שלא הובילה להגשת כתב
21 אישום. ערר שהגיש התובע על ההחלטה לסגור את תיק החקירה נדחה. בעקבות דחיית הערר
22 הגיש התובע קובלנה פרטית נגד הנתבעים ונגד אשתו. במסגרת הקובלנה קיבל התובע מידע
23 הכולל את פלט שיחות הטלפון של הנתבעים וכן את איכוני הטלפונים שלהם. כל אלה שימשו
24 כראיות בהליך שלפניי. ביום 28.12.2010, במסגרת הסכמה דיונית, נמחקה הקובלנה.
25 ההסכמה הדיונית כללה התחייבות של התובע שלא להגיש קובלנה נוספת נגד הנתבעים, תוך
26 שהתובע שומר על זכותו להגיש הליך אזרחי נגד הנתבעים (פרוטוקול הדיון וההחלטה מיום
27 28.12.2010 צורפו כנספח ז' לכתב התביעה). בעקבות החלטה זו הוגש ההליך שלפניי.

28
29 7. כתב התביעה מייחס לנתבעים פגיעה בפרטיות התובע ובשמו הטוב. לטענת התובע,
30 הנתבעים מסרו לאשתו דאז פרטים אישיים על תנועותיו, וכן פרטים אישיים על אודות
31 האנשים עימם נפגש, ובכלל זאת פרטים לגבי בת הזוג שהייתה לו באותה עת וילדיה. לטענת
32 התובע, כתוצאה מהמעקב הוא איבד את שלוות נפשו ונאלץ לשנות את אורח חייו באופן
33 מהותי. אלה באו לידי ביטוי ביציאות לא שגרתיות מן הבית; בשינוי בהרגלי התחבורה
34 ובמסלולי הנסיעות; בהימנעותו משימוש בטלפון הסלולרי שלו; בהימנעות מפגישות עם

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

נשים במקומות ציבוריים, ובהוצאות כספיות שנגרמו לו כתוצאה מהחשש למעקבים נוספים אחריו. בגין הפגיעה בפרטיות תבע התובע מהנתבעים פיצוי בסך של 100,000 ש"ח.

בכתב התביעה נטען עוד כי מסירת הידיעה לאשתו דאז לגבי קשריו של התובע עם בת זוגו היא בגדר לשון הרע, אשר פגעה ביחסיו עם ילדיו. זה המקום לציין כי בשלבים מאוחרים של ההליך נזנחה טענה זו והיא לא נזכרה בסיכומי התובע. עוד יצוין כי בכתב התביעה טען התובע כי בשל המעקב התפרצה אצלו מחלת הסוכרת. הוא אמד את הנזק בגין כאב וסבל ב-50,000 ש"ח. עילה זו נמחקה מכתב התביעה, בהיעדר חוות דעת להוכחת עניין שברפואה (ראו, בהחלטת כב' השופטת ש' רנר מיום 6.6.2013, אשר הורתה על מחיקת סעיפים 20, 26, 27, ו-28.3 לכתב התביעה). הלכה למעשה, נותרה לבירור רק העילה הנוגעת לפגיעה בפרטיות.

8. הנתבעים הכחישו את הטענה לפיה התובע זכאי לפיצוי בגין פגיעה בפרטיות. הנתבעים אישרו כי ניהלו מעקב אחר התובע, אלא שלטענתם בוצע המעקב כחלק מעיסוקם המקצועי, בעקבות שכירת שירותיהם על ידי אשת התובע. הנתבעים צירפו להגנתם את דוח המעקב שבו פורטו התצפיות והמעקבים שביצעו. לטענתם, דוח המעקב משקף את היקף הפעילות שנעשתה, ומעבר לאמור בו, לא בוצעו פעולות מעקב נוספות. בכלל זאת, כפי שיפורט בהרחבה להלן, הנתבעים הכחישו שנעשה שימוש באמצעי מעקב אלקטרוניים, וטענו כי פעולותיהם הסתכמו במעקב אנושי ברשות הרבים. לטענת הנתבעים, התביעה נגדם הוגשה כנקמה על כך שהם סיעו לאשת התובע בהליכי הגירושין. בהקשר זה נטען כי אין קשר בין המעקבים לבין מצבו הנפשי של התובע, וכי התובע היה מוטרד לפני המעקבים ואחריהם. עוד נטען כי אין לשלול את האפשרות לפיה היו אחרים שאולי עקבו אחרי התובע באותה עת. על רקע כל אלה טענו הנתבעים כי פעולות החקירה שבוצעו לא חרגו מהפעולות המקימות הגנה לחוקרים פרטיים מפני תביעה לפי חוק הגנת הפרטיות. בפרט הפנו הנתבעים להגנה המנויה בסעיף 18(2)(ב) לחוק.

9. התובע מיקד את טיעונו בהליך שלפניי במישור העובדתי וכמעט שלא הועלה טיעון משפטי כלשהו. הפער שבין הגרסאות העובדתיות שהוצגו על ידי בעלי הדין מעלה כי בלב המחלוקת מצויים שני עניינים. העניין הראשון, והמרכזי, נוגע למכשיר מעקב שנמצא ברכבו של התובע. ביחס למכשיר המעקב נשאלת השאלה אם הנתבעים הם אלה שהטמינו את המכשיר. העניין השני הנתון במחלוקת מתייחס לשאלה אם דוח המעקב מיצה את היקף המעקבים שבוצעו אחר התובע, או שמא בוצעו מעקבים נוספים לאחר המועד האחרון הנקוב בדוח המעקב.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

10. אקדים ואציין כי לאחר שבחנתי את מכלול חומר הראיות שהוצג בתיק שלפניי, ובכלל זאת נתתי דעתי לממצאי העובדה והמהימנות בתיק הנוכחי, שוכנעתי כי דין התביעה להידחות. מרבית טענותיו של התובע התבססו על הנחות ספקולטיביות באשר לפעולות שבוצעו (או שלא בוצעו) על ידי הנתבעים. מרבית מההנחות האמורות לא עוגנו בראיות ישירות מהן ניתן להסיק מסקנות ברורות ביחס לאחריות הנתבעים למעקב ולהיקפו. הגם שחלק מהנחות אלה נשענו על ראיות נסיבתיות, לא מצאתי שדי היה בהן כדי לקבוע שהתובע עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו. זאת ועוד. טיעוני התובע התמקדו, באופן כמעט בלעדי, במישור העובדתי. משכך, לא הובהר, למצער באופן מספק, מה ההשלכה של טענות עובדתיות כאלה ואחרות על הניתוח המשפטי. בפרט, לא הובהר אם יש בטענות באשר למצב הדברים העובדתי כדי לשלול מהנתבעים את ההגנות העומדות להם בחוק הגנת הפרטיות. בסופם של דברים, וכפי שיפורט להלן, הגם שסבורתני כי הנתבעים פגעו בפרטיותו של התובע, הם נהנים מההגנה הקבועה בחוק, ועל כן, אינם חייבים בפיצוי התובע.

מכשיר המעקב

11. טרם אבחן את טענות התובע לעניין מכשיר המעקב, יש מקום לפרט בהרחבה את השתלשלות האירועים. בהתאם לדוח המעקב שהוכן על ידי הנתבעים – ואשר עמד ביסוד הגנתם בהליך הנוכחי – המעקב החל בשתי תצפיות לביתו של חברו של התובע, שם אמור היה התובע לשהות. המעקב הממונע החל ביום 10.1.2007. לטענת הנתבעים, בעקבות ידיעה שמסרה אשת התובע על קיומו של דיון בבית הדין הרבני בירושלים, החל מעקב אחר רכבו של התובע לאחר הדיון בבית הדין. לטענת הנתבעים, שניהם עקבו אחרי התובע, כשנתבע 1 נוסע במכונית ונתבע 2 באופנוע. הנתבעים טענו כי עקבו אחרי התובע עד המושב שבו התגורר חברו של התובע, ועם פנייתו לכיוון המושב, ניתקו עימו מגע. בחלוף כשעה, לאחר שלא יצא מהמושב, עזבו את המקום (סעיף 29 לתצהירו של נתבע 1; עדותו של נתבע 2, בעמ' 23 לפרוטוקול, שורות 10-11). כפי שצוין לעיל, זה המעקב שבו גילה התובע שאופנוע עוקב אחריו. דוח המעקב מפרט שני מעקבים נוספים, בימים 12.1.2007 ו-13.1.2007. המעקב הראשון התבצע בעקבות ידיעה שהתקבלה מאשת התובע על ביקור של התובע בהרצליה לרגל טקס קבלת דרגה של בנס. ביום זה בוצעו שני מעקבים – האחד מהרצליה לביתו של חברו של התובע; והשני, בשעת לילה, מביתו של חברו של התובע לירושלים. עוד צוין בדוח כי לאחר שהתובע הגיע לירושלים, בוצע מעקב רגלי אחריו, אך הקשר עימו נותק. המעקב מיום 13.1.2007 החל בירושלים, סמוך למקום שבו החנה התובע את רכבו ביום הקודם. משם, נסע חזרה לבית חברו. בערב, שוב נראה התובע יוצא מהמושב ונוסע לירושלים. בדוח נכתב כי התובע החנה את רכבו ברחוב סמוך לזה שהחנה בערב שלפני, ושוב בוצע, כנטען, גם מעקב רגלי. במעקב הרגלי נראה התובע נכנס לבניין, שמאוחר יותר הסתבר ששם התגוררה בת זוגו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

1 בדוח החקירה נכתב כי ביום 16.1.2007 בוצעה חקירה בבניין, ואותרה הדירה בה שהה
2 התובע. כמו כן נמסרו פרטי בעלת הבית (היא בת הזוג). יוער כי במהלך שמיעת הראיות
3 התברר כי בדוח לא נכלל מעקב נוסף שביצע נתבע 1 אחר התובע ביום 18.1.2007. נתבע 1
4 הודה כי ביום זה עקב אחרי התובע בשעות הערב ברכבו (סעיפים 28-30 לכתב ההגנה
5 המתוקן). נתבע 1 הודה עוד כי הבין שנחשף על ידי התובע. לטענת נתבע 1, משהבין שהתובע
6 מודע למעקב, חדל ממנו. לגרסת הנתבעים, מעקב זה היה המעקב האחרון שבוצע (סעיפים
7 51-50 לתצהיר נתבע 1).

8
9 12. התובע סיפק גרסה משלו לאירועים. לטענתו, גילה לראשונה שהוא נתון למעקב ביום
10 10.1.2007 בדרכו חזרה מבית הדין בירושלים למושב בו מצוי ביתו של חברו של התובע.
11 לגרסת התובע, הוא הבחין באופנוע שעקב אחריו, ולפיכך, ביצע מספר תמרונים וסטיות
12 מנתיב הנסיעה כדי לוודא את העניין. לטענת התובע, נמשך המעקב עד שהגיע לבית, אולם
13 לא עלה בידו לרשום את מספר הרישוי של האופנוע (ראו, סעיף 7 לתצהיר התובע, וכן, עמ' 6
14 לפרוטוקול, שורות 24-26). התובע טען כי בסביבות השעה 17:00 באותו יום הבחין ממרפסת
15 הבית באופנוע, ועליו זוג רוכבים, שהגיע עד לפתח הבית וחנה ליד רכבו. לאחר שזוג הרוכבים
16 נראו משוחחים ביניהם מספר דקות, חברו של התובע ניגש לשאול אותם לפרש מעשיהם
17 במקום. לטענת התובע, השניים השיבו שהם מתחבאים מהמשטרה בשל עבירת תנועה
18 שביצעו. התובע רשם את מספר הרישוי של האופנוע. יוער כבר בשלב זה כי התובע לא טען
19 שקיים קשר בין האופנוע האמור לבין הנתבעים (ובכלל זאת, לאופנוע של נתבע 2). ממילא
20 יכול הדבר לתמוך באפשרות שהיו אחרים שעקבו אחר התובע באותם זמנים.

21
22 13. התובע טען כי בעקבות גילוי המעקב נסע מספר פעמים ברכבו במטרה לגלות את
23 העוקבים. משלא עלה הדבר בידו, החל לחשוד שברכב הותקן מכשיר עיקוב אלקטרוני,
24 המאפשר לעוקבים להתחקות אחר תנועותיו מרחוק. ביום 17.1.2007 ניגש התובע, יחד עם
25 חברו, למוסך מכוניות בקריית מלאכי. שם, הורמה המכונית על מַגְפָּה (ג'ק), ומאחורי הפגוש
26 אותרה חבילה שחורה שהוצמדה באמצעות מגנט לדופן המכונית. התובע טען כי הוא וחברו
27 שבו לבית, פירקו את החבילה, וגילו בתוכה התקן עם סוללות שאליו מחובר טלפון סלולרי
28 המבוסס מערכת ניווט GPS. התובע ניתק את המכשיר מהסוללות. למחרת, ביום 18.1.2007,
29 ניגש התובע למשטרה והגיש תלונה. בתלונתו ציין התובע כי הוא חושד שאשתו הזמינה
30 שירות של חוקר פרטי לעקוב אחריו על רקע סכסוך הגירושין ביניהם. אשר לזהות הגורם
31 שהניח את מכשיר המעקב, התובע הפנה את החוקרים למספר הזיהוי של האופנוע שראה
32 סמוך לבית חברו ביום 10.1.2007.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 11-04-2778 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

14. בהמשך באותו יום (18.1.2007) הבחין התובע במעקב של נתבע 1 אחריו. זו הפעם הצליח לרשום את מספר הרישוי של רכבו. למחרת, הגיש התובע תלונה נוספת במשטרה, ומסר את פרטי הרכב. יוער כי בכתב התביעה טען התובע שהמעקב אחריו באותו יום בוצע באמצעות שני כלי רכב. אלא שטענה זו לא נזכרה בתלונה במשטרה, שם טען התובע שראה מכונית אחת עוקבת אחריו (הודעת התובע במשטרה מיום 19.1.2007 צורפה כנספח ט' לראיות התובע). ואמנם, טענה זו נזנחה בהמשך ההליך, והתובע לא חזר עליה בתצהירו (ראו, סעיף 19 לתצהיר התובע). עוד יוער כי נתבע 1 הודה שעקב אחר התובע ביום 18.1.2007. הודעה דומה מסר גם במשטרה (ראו, עמ' 34 לפרוטוקול, שורות 6-7)

בעקבות התלונה השנייה זומן נתבע 1 לחקירה במשטרה, וביום 6.3.2007 נגבתה ממנו הודעה (ההודעה צורפה כנספח א' לתצהיר התובע). במהלך החקירה הגיש נתבע 1 למשטרה את דוח החקירה. גם אשת התובע זומנה למתן עדות, ונגבו ממנה הודעות בימים 4.2.2007 ו-8.8.2007 (ההודעות צורפו כנספחים ב' ו-ד' לתצהיר התובע). בתום החקירה הוחלט לסגור את התיק מחוסר ראיות מספיקות להעמדה לדין (הודעה על החלטה שלא להוסיף לחקור מיום 19.7.2008 צורפה כנספח 3 לתצהירו של נתבע 1). כפי שצוין בראשית הדברים, ערר שהוגש על ההחלטה נדחה (ראו, בעדותו של התובע, בעמ' 8 לפרוטוקול, שורות 4-5). במאמר מוסגר יצוין כי ביום 3.3.2007 הגיש התובע תלונה נוספת למשטרה בגין הטרדה (אישור על הגשת התלונה צורף כנספח יג לתצהירו של התובע). פרטי התלונה לא הובררו בהליך שלפניי, וגם לא הובהר מה עלה בגורל אותה תלונה.

15. התובע ביקש לסמוך את עמדתו לפיה הנתבעים הם אלה שהטמינו את מכשיר המעקב ברכבו על מספר ראיות. המרכזית שבהן מתייחסת למידע שהתקבל מכוח צווי איכון סלולרי שניתנו במסגרת ניהול הקובלנה הפרטית. לטענת התובע, דוח האיכון הסלולרי מאשר כי נתבע 2 עקב אחר התובע ביום 10.1.2007, בצאתו מבית הדין הרבני ועד לביתו של חברו של התובע (דוח האיכון של הטלפון הסלולרי של נתבע 2 התייחס לתאריך 10.1.2007 בין השעות 12:00-17:00. הדוח צורף כנספח טו 1 לתצהיר התובע). מדוח האיכון עולה עוד כי בפרק הזמן האמור שמר נתבע 2 על קשר רציף עם נתבע 1, אשר בא לידי ביטוי בשורה של שיחות ומסרונים שהחליפו ביניהם (מהדוח עולה שהשניים קיימו כ-16 שיחות בין השעות 13:27 ל-16:05 באותו יום. הדוח המתייחס לשיחות יוצאות ממכשיר הטלפון הסלולרי של נתבע 1 בימים 3.1.2007-10.1.2007 צורף כנספח טז 1 לתצהיר התובע). מדוח האיכון של מספר הטלפון של מכשיר המעקב עולה כי המכשיר הופעל באותו יום בשעה 16:02, במיקום שהוגדר בדוח האיכון כ"מושב ינון ליד מכללת אחווה" (דוח האיכון ביחס למכשיר המעקב התייחס ליום 10.1.2007, בין השעות 12:00-17:00, והוא צורף כנספח יז לתצהיר התובע). דקה קודם לכן אוכן מספר הטלפון של נתבע 2 במיקום דומה, אשר הוגדר בדוח כ"מושב

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

ינון". לטענת התובע, העובדה שנתבע 2 הגיע למושב בעיתוי קרוב למועד הפעלת מכשיר המעקב, מלמדת כי מי שהטמין את מכשיר המעקב היה בהכרח נתבע 2 (ראו, סעיף 7 לתצהיר התובע).

16. זה המקום להעיר כי התובע לא הבהיר – לא בכתב התביעה, לא בתצהיר מטעמו ואף לא בסיכומים – מה המשמעות של הפעלת מכשיר המעקב באותו יום בשעה 16:02. כך, לא הובהר אם המכשיר הותקן בשעה זו, או שמא רק הופעל בשעה האמורה. בדומה, לא הובהר אם מדובר במכשיר המחייב הפעלה ידנית, או שמא ניתן להפעילו ממרחק. מאחר שדוח האיכון ביחס למכשיר המעקב התייחס רק ליום 10.1.2007 בין השעות 12:00-17:00, כל שניתן ללמוד ממנו הוא כי המכשיר הופעל באותו יום בשעה 16:02. משכך, ובהיעדר תשתית עובדתית לעניין זה, לא ניתן לקבוע בוודאות כי המכשיר הותקן והופעל לראשונה באותו יום או אם הותקן במכונית ימים קודם למועד האמור, ורק הופעל באותו יום בשעה 16:02.

17. טענה נוספת שהעלה התובע היא כי בתקופה הרלוונטית לתביעה הייתה בניהולו של נתבע 1 חברה ששמה "אשל שירותי מידע". לטענת התובע, החברה התמחתה בשיווק מכשירים סלולריים המיועדים למעקב. התובע תמך טענתו זו בפלט מודפס מאתר האינטרנט של החברה, שם מופיעה רשימה של ציוד למעקב (הפלט צורף כנספח יד לתצהיר התובע). לטענת התובע, דבר זה עומד בסתירה להודעתו של נתבע 1 במשטרה, שם טען כי אינו מכיר מכשירים כדוגמת המכשיר שהוטמן ברכבו של התובע (הודעה מיום 6.3.2007, עמ' 3 שורה 52. ההודעה צורפה כנספח א' לתצהיר התובע).

18. טענה שלישית שהועלתה על ידי התובע היא כי העובדה שלא עלה בידו לחשוף מעקבים נוספים, בין הימים 10.1.2007 ל-18.1.2007, מלמדת שאלה לא התקיימו. משכך, טען התובע כי המעקבים המפורטים בדוח החקירה שהגישו הנתבעים לאשתו לא התקיימו בפועל, אלא הנתבעים נעזרו במכשיר המעקב בלבד. בהקשר זה טען התובע כי לא ייתכן שבוצע מעקב ביום 12.1.2007 (המעקב המתייחס לביקור במרינה בהרצליה). זאת, לפי הטענה, הואיל ואין זה סביר שהפרטים לגבי ביקורו הצפוי של התובע בטקס של בנו נמסרו לנתבעים מאשתו, שעה שבינה לבין התובע היה נתק מוחלט באותה תקופה (ראו, סעיף 11 לתצהיר התובע). לגבי המעקבים מיום 12.1.2007 ו-13.1.2007 טען התובע כי סביר שהיו אלה מעקבים אלקטרוניים גרידא, הואיל ולא פורט לגביהם בדוח החקירה מסלול הנסיעה המלא. לגבי המעקב ביום 13.1.2007, בשעות הערב (המעקב שבעקבותיו התגלתה כתובתו של הבניין אליו נכנס התובע), אין בפי התובע טענה שגם מעקב זה היה מעקב אלקטרוני (ראו, סעיף 14 לתצהיר התובע). בדומה, נטען כי המעקב מיום 16.1.2007 היה מבוסס על נתוני שידור של מכשיר המעקב. זאת מסיק התובע מכך שאין בדוח החקירה פירוט של המעקב שקדם להגעתו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 11-04-2778 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

של נתבע 1 לבניין שבו אותר. יוער כבר בשלב זה כי בדוח החקירה לא נטען שבוצע בהכרח מעקב ביום 16.1.2007. בדוח החקירה נכתב שבאותו יום בוצעה חקירה בבניין בו שהה התובע (שכתובתו התגלתה, כאמור, ביום 13.1.2007).

19. בחינת טענות התובע ביחס למכשיר המעקב – על רקע הטענות שהועלו על ידי הנתבעים ויפורטו להלן, כמו גם על רקע מכלול הראיות שהוצגו בהליך שלפניי – מעלה כי לא עלה בידי התובע להוכיח כי מכשיר המעקב הוצמד למכוניתו על ידי הנתבעים. אפתח תחילה בהתייחסות לדוחות האיכון, שהיו הראיה המרכזית עליה הסתמך התובע. כל שניתן ללמוד מדוחות האיכון של הטלפונים הסלולריים של הנתבעים הוא כי נתבע 2 אכן עקב אחרי התובע ביום 10.1.2007. הדבר מתיישב הן עם עיתוי הנסיעה הן עם מסלולה (תחילת נסיעה בשעה 13:26 ליד מלון לב בירושלים וסופה בשעה 16:04 ליד מושב ינון). הדבר מתיישב גם עם העובדה שבפרק הזמן האמור התקיימה שורה ארוכה של שיחות טלפון ומסרונים בין נתבע 1 לנתבע 2. הדעת נותנת שהשניים עדכנו האחד את רעהו באשר למיקום התובע. עוד ניתן ללמוד מדוחות האיכון כי נתבע 2 היה בקרבת מקום (במידת קרבה שלא הובררה) לרכבו של התובע.

20. אלא שעובדת המעקב כלל לא הייתה שנויה במחלוקת. נתבע 1 הודה – בחקירתו במשטרה ובהליך לפניי – שעקב אחרי התובע באותו יום (ראו, עדותו של נתבע 1 בעמ' 28 לפרוטוקול, שורות 20-21, עדותו של נתבע 2 בעמ' 23 לפרוטוקול, שורות 12-22). נתבע 1 אף ציין במשטרה שהסתייע בחוקר נוסף רכוב על אופנוע. מסלול הנסיעה הכללי פורט בדוח החקירה שהוגש לאשת התובע. משהנתבעים הודו בכך שעקבו אחר התובע, מטבע הדברים אמורים היו הם להימצא בסמיכות לרכבו. הנתבעים לא פעלו להסתיר את הימצאותם במקום, ויש בנתוני האיכון כדי לחזק את נכונות הפרטים שבדוח לבין נתוני האיכון. הנתבעים מסרו גרסה אחידה – הן במשטרה הן בבית המשפט – ולפיה "ניתקו מגע" עם התובע בשעה 15:22 באיזור צומת ראם, בסמוך לפנייה למושב, ובשעה 16:30 סיימו את פעילות המעקב, משלא ראו את התובע יוצא מהמושב. בחקירה הנגדית נשאלו הנתבעים לפרט הביטוי "ניתקו מגע". שניהם העידו שהכוונה הייתה לכך שהם "סגרו יציאות" של המושב מבחוץ, במקום נוח לניטור יציאתו של התובע מהמושב, ולא בסמוך לביתו של התובע (שם הוחנה רכבו) (ראו, עדות נתבע 2, בעמ' 23 לפרוטוקול, שורות 29-31, וכן בעמ' 24 שורות 1-10); עדות נתבע 1, בעמ' 30 לפרוטוקול, שורות 12-15). קבלת עמדתם בעניין זה משמעה כי בזמן הרלוונטי להפעלת מכשיר המעקב הם לא נכחו פיסית בסמיכות למכונית (גם אם בקרבת מקום).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

21. זה המקום להעיר שהתובע לא הציג ראיות או הסברים כלשהם שיבהירו את הרדיוס שבו מתקבלים הנתונים המתייחסים לאיכון הטלפוני. במילים אחרות, לא הובהר מה היקף הפרישה של כל נקודת איכון. משכך, לא ברור אם נתוני האיכון המתייחסים ל"מושב ינון" יכולים לאתר מכשיר סלולרי המצוי בסמוך ליד ביתו של התובע, כמו גם מכשיר סלולרי הנמצא בפאתי המושב. לפיכך, לא די באיכון כשלעצמו כדי לקבוע שהנתבעים הם אלה שעמדו ליד מכוניתו של התובע, התקינו את מכשיר המעקב והפעילו אותו, וזאת, על רקע גרסתם לפיה המתינו בנקודות יציאה מהמושב.

22. פרט לדוחות האיכון, לא הובאה על ידי התובע ראיה ישירה הקושרת את הנתבעים למכשיר המעקב שהוטמן במכונית. הגם שדוחות האיכון ממקמים את הנתבעים (ולמצער, את נתבע 2) באיזור שבו היה מצוי רכבו של התובע, אין בכך כדי להוביל למסקנה שהם אלה שהטמינו את מכשיר המעקב. זאת ועוד. התובע לא העיד בשום שלב שראה את הנתבעים בסביבות רכבו באותו יום, לאחר הגעתו למושב. אדרבה, התובע העיד מפורשות שראה אופנוע אחר ליד רכבו. למעשה, לא זו בלבד שהתובע העיד שלא ראה את הנתבעים, אלא עלה מעדותו שהוא סקר את איזור הרכב והביט לכיוון המכונית, שהרי כך גילה את אותו אופנוע שחנה סמוך מאוד לרכב שלו. יש להניח שסקירה זו נעשתה על רקע העובדה שזמן קצר קודם לכן הבין התובע שהוא נתון למעקב, ועל כן, סביר להניח שהתובע השגיח ובחן מי נמצא בקרבת רכבו. ואכן, חשדו של התובע התעורר כבר באותן דקות. כפי שהעיד התובע במשטרה, בסביבות השעה 17:00 באותו יום ראה אופנוע החונה בנסיבות מחשדות סמוך לרכבו (עמ' 1, שורות 10-11 להודעת התובע מיום 18.1.2007, הוגשה כנספח ו לתצהיר התובע). לא במשטרה ולא בהליך שלפניי התבררו פרטי אותו אופנוע ונסיבות הימצאותו במקום. בעדותו בבית המשפט אישר התובע שהאופנוע לא היה אופנועו של נתבע 2. כמו כן אישר התובע כי לא בדק ולא בירר למי שייך אותו אופנוע, אף שפרטי הזיהוי היו בידיו (עמ' 6 לפרוטוקול, שורה 24, וכן עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 19). כלומר, מגרסתו של התובע עולה כי סמוך למועד הפעלת מכשיר המעקב נמצא ליד רכבו אופנוע של גורם לא מזוהה, שנסיבות הימצאותו במקום היו מחשדות, ושכלל לא נבדק הקשר שלו לתובע או למכשיר המעקב. במצב דברים זה, מגרסת התובע עצמו עולה כי סמיכות הזמנים שבין הימצאותו של נתבע 2 בקרבת מקום לבין הפעלת מכשיר המעקב אינה מניבה בהכרח מסקנה מסתברת אחת.

23. בדומה, לא מצאתי כי יש בדוחות האיכון ביחס למכשיר המעקב כדי לקבוע שהנתבעים הם שהתקינו את מכשיר המעקב. הגם שיש סמיכות זמנים מטרידה ומחשידה בין המועד שבו הסתיים המעקב למועד שבו הופעל מכשיר המעקב (בהתאם לדוחות האיכון), עדיין אין בכך די כדי ללמד שהנתבעים הם שהתקינו את המכשיר. דוח האיכון שהוצג מתייחס ליום 10.1.2007 בין השעות 12:00 ועד השעה 17:00. ניתן ללמוד מדוח האיכון

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

שמכשיר המעקב הופעל באותו יום בשעה 16:02. התובע לא הציג תשתית עובדתית כלשהי שניתן יהיה ללמוד ממנה מתי הופעל המכשיר לראשונה, והאם פעל גם קודם ליום 10.1.2007. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע בוודאות שמכשיר המעקב הוטמן לראשונה ביום 10.1.2007. עצם העובדה שביום זה הופעל המכשיר בשעה 16:02, אינה מלמדת בהכרח שהייתה זו ההפעלה הראשונה שלו. לזאת יש להוסיף את העובדה שלא הוצגו נתוני איכון המקשרים בין מכשיר המעקב לבין המכשירים הסלולריים של הנתבעים. לא נעלמה מעיניי הטענה, שהודגשה גם בחקירת העדים, לגבי היעדר אפשרות לבדוק בעלות במכשיר המעקב – שהוא מכשיר המבוסס על כרטיס sim מקומי אשר שולם בגינו מראש. לגבי מכשירים מסוג זה אישר נתבע 1 בעדותו שאין אפשרות להתחקות אחר בעליהם (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 16-13). יחד עם זאת, התובע לא הניח תשתית ראיתית לכך שמכשיר המעקב דנן אכן היה מבוסס על כרטיס sim מקומי שאינו מאפשר קבלת מידע לגבי בעליו מאחת מחברות הסלולר בארץ. בנוסף, לא הוצג קשר בין מספרי הטלפון של המכשירים אליהם שידר מכשיר המעקב לבין הנתבעים (ראו, בעדותו של התובע בעמ' 6, שורות 16-23). לחלופין, לא הוצג ניסיון להצליב בין איכוני מיקום השידור של מכשיר המעקב (או של המכשירים הסלולריים אליהם שידר) לבין איכוני המיקום של הנתבעים. זאת, בדומה לנתונים שהוגשו לבית המשפט בהתייחס לאיכון הטלפונים הסלולריים של הנתבעים. בהיעדר המידע האמור, קשה לבסס מסקנה לחובת הנתבעים, רק מעצם העובדה שהמכשיר הופעל בשעה 16:02 באותו יום.

24. לא מצאתי שיש בראיות האחרות שהובאו על ידי התובע כדי לשנות ממסקנה זו, וזאת ממכלול הנימוקים הבאים. ראשית, התובע טען שנתבע 1 מנהל חברה המשווקת מכשירי עיקוב. במסגרת שמיעת הראיות הסתבר שהדבר אינו כך. מעדותו של נתבע 1 עלה כי במשך תקופה של כשנה נהג לחלוק משרד יחד עם חוקר אחר ששמו יעקב אשל. לטענת נתבע 1, בנו של יעקב אשל (שי אשל) עסק בשיווק של ציוד טכני. נתבע 1 ציין בחקירתו כי באותו פרק זמן עסק בתחום החקירות בלבד, וכי לא עשה שימוש במכשירי מעקב אלקטרוניים בחקירה מושא ההליך הנוכחי כמו גם בחקירות בעבר (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 12-7). עדות זו לא נסתרה על ידי התובע. בדומה, לא נסתרה עדותו של נתבע 2 לפיה היה חסר רקע וניסיון בתחום המכשירים הסלולריים (עמ' 24 לפרוטוקול, שורות 15-16).

25. שנית, עדות הנתבעים לפניי, ובפרט עדותו של נתבע 1, תאמה את ההודעה שמסר בחקירתו במשטרה בחקירתו ביום 6.3.2007. בדומה לעדותו בהליך שלפניי, נתבע 1 מסר במשטרה כי פעילות החקירה באותו יום (10.1.2007) הסתיימה ליד צומת ראם, ולא ליד ביתו של התובע במושב (שורות 8-12 לנספח א' לתצהיר התובע). נתבע 1 גם לא ניסה להסתיר מחוקר המשטרה שבאותה פעילות נטל חלק חוקר נוסף שנסע על אופנוע (שם, בשורות 25-

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

24. יש בעדויות אלה כדי לחזק את הגרסה העובדתית שהוצגה על ידי הנתבעים, התואמת גם את דוח החקירה מזמן אמת.

26. שלישית, בלטו בחסרונן ראיות אחרות שיכול שהיה בהן כדי לספק אינדיקציה לגבי מעורבותם של הנתבעים בכל הנוגע להטמנת מכשיר המעקב. כבר במהלך חקירת התלונה שהגיש התובע במשטרה התברר כי התובע מנע מהמשטרה לאסוף טביעות אצבע ממכשיר המעקב, משום שפתח את החבילה שעטפה את המכשיר בעצמו, ומבלי שערב את המשטרה סמוך לאחר גילוי החבילה (התובע אישר בעדותו שזו הייתה הסיבה היחידה לכך שלא נלקחו טביעות אצבע במשטרה, ראו, בעדותו, עמ' 6 לפרוטוקול שורות 4-7). התובע אף העיד שהשליך את האיזולירבנד שעטף את החבילה לפח (ראו, עמ' 2, שורות 48-49 להודעת התובע מיום 18.1.2007; הוגשה כנספח ו לתצהיר התובע). לא זו בלבד, אלא שהתובע לא פנה למשטרה מייד כשגילה את מכשיר המעקב, אלא רק ביום שלמחרת. בפעולותיו אלה, סיכל התובע את האפשרות לאתר את הגורם האחראי להטמנת מכשיר המעקב. לזאת יש להוסיף כי התובע אף נמנע מזימון לעדות גורם כלשהו מהמוסד שבו התגלתה החבילה. בהתחשב בכך ששני העדים היחידים שהעידו באשר לקיומה של החבילה הם התובע וחברו, מצופה היה שזימון לעדות גורם חיצוני שיכול להעיד על כך (במיוחד על רקע עדותו לפיה שלושה אנשים היו עדים לעניין).

27. מחדלים אלה מקבלים משנה תוקף על רקע ההתרשמות הכללית שהתקבלה מעדותו של התובע. התובע הוא גמלאי צה"ל בעל רקע מודיעיני (ראו, בעמ' 9 לפרוטוקול, שורות 21-18; כן ראו עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 6-8). מעדותו ניכר כי הוא היה בקי עד מאוד בכל פרט ופרט מפרטי התביעה ומהראיות שהוצגו לבית המשפט ושלט ברזי ההליך. הרושם הכללי היה של אדם אינטליגנטי, רהוט ומחושב, שכלכל את צעדיו בתכנון קפדני מראש. חוסר ההקפדה, לכאורה, על שמירת הראיות, לא עלה בקנה אחד עם ההתנהלות הכללית של התובע בזמן אמת. כך, למשל, התובע צירף לתביעתו עשרות קבלות שלשיטתו אסף באותם ימים כדי שיוכל להוכיח ששינה את מסלולי נסיעתו כדי להימנע ממעקב. הוא ציין כי עצר בצידי הדרך כדי לרכוש דבר מה, רק כדי שיוכל לאחוז בקבלה שתעיד על הימצאותו במקום מסוים; או שהיה ממלא רק חלק ממיכל הדלק בכל פעם, כדי לשמור אסמכתאות על רכישת דלק (ראו, סעיף 23 לתצהיר התובע). התובע אף העיד כי נסע קילומטרים רבים לחינם כדי שיוכל לבחון אם הוא נתון למעקב; כי תכופות נסע במוניות או בתחבורה ציבורית; וכי נהג להירשם בשם בדוי באתרי נופש בהם בילה ואף לצאת מדלתות אחוריות כדי שלא יותיר עקבות. על רקע התנהלות זו, ובשים לב לכך שהתובע חשד שמוטמן ברכב מכשיר מעקב, תמוה שהתובע לא פנה למשטרה מייד עם גילוי החבילה ברכבו, אלא ביכר לפתחה בעצמו, לזרוק את העטיפה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

לפח, ולפנות למשטרה רק ביום למחרת, באופן ששלל כל אפשרות להתחקות אחר הגורם שהטמין את מכשיר המעקב.

28. נוסף לכל האמור לעיל, לא מצאתי לקבל את טיעוניו של התובע כאילו דוח החקירה שהכינו הנתבעים התבסס על נתונים שהתקבלו ממכשיר המעקב ולא על מעקב פיסי ממש. התובע לא תמך טענה זו בראיה כלשהי והיא התבססה על הנחות ספקולטיביות. הלכה למעשה, עיון בדוח עצמו מעלה כי מתחייב היה מעקב פיסי אחר מקום הימצאותו של התובע כדי לבסס את המסקנה בדבר מקום מגוריו. כאמור, דוח המעקב כלל הן תיאור של תצפיות הן תיאור של מעקבים בנסיעה. החשוב לעניינו הוא שדוח המעקב כלל גם התייחסות למעקב רגלי שבוצע אחרי התובע. כפי שפורט בדוח, מעקב רגלי אחד נכשל, היות והעוקבים איבדו את התובע. רק מעקב שני שבוצע הוביל את נתבע 1 לבניין שבו התגוררה בת זוגו של התובע. התובע לא הבהיר כיצד לשיטתו איתרו הנתבעים את כתובת הבניין – וזאת בשים לב לעובדה שהתובע אישר בעדותו שהחנה את רכבו ברחובות שונים במרחק של כ-2-3 ק"מ מהבניין, כדי שלא יחשוף את המקום בו הוא שוהה (ראו, סעיף 15 לתצהיר התובע). מכאן משתמע כי לא די היה במעקב אלקטרוני אחר מקום הימצאותה של המכונת כדי לאתר את הבניין בו שהה. לזאת יש להוסיף כי התובע בעצמו לא סיפק הסבר כלשהו לאחד מן המעקבים (מיום 13.1.2007), ואף לא טען לגביו שהיה מבוסס על מכשיר המעקב. די היה בכך כדי לדחות את הטענה לפיה דוח החקירה היה מבוסס על מכשיר המעקב.

29. אוסיף בעניין זה שלוש התייחסויות. ראשית, התובע טען כי דוח המעקב לא התבסס על מעקבים פיסיים הואיל ולא פורטו בדוח מסלולי הנסיעות. אין בטענה זו ממש. עיון בדוח מעלה כי ככלל, גם ביחס לנסיעה מיום 10.1.2007, לא פורטו בו מסלולי נסיעות. הדבר אינו מעורר קושי, שכן מטרת החקירה הייתה לאתר את מגוריו של התובע ולא לספק מידע שלם ומלא על מסלולי הנסיעה של התובע. משכך, ומבלי שנתבע 1 נדרש לכך, לא היה כל הכרח בציון מלוא מסלול הנסיעה כדי להגיש לאשת התובע (מזמינת העבודה) דוח שלם. שנית, גרסתו של התובע הושתתה, במידה לא מבוטלת, על הנחת היסוד לפיה לא ייתכן שבוצע אחריו מעקב אשר הוא עצמו לא חשף. אלא שהנחה זו נסתרה בראיות שלפניי. כך, למשל, נתבע 1 הודה בחקירתו שעקב אחרי התובע ביום 10.1.2007 יחד עם נתבע 2. אין חולק שהתובע לא חשף את המעקב של נתבע 1. בדומה, כאמור, אין בפי התובע הסבר כיצד התגלה המיקום של הבניין בו שהה בירושלים, וזאת למרות שהוא עצמו הודה שהחנה את המכונת במרחק רב מהבניין. המסקנה היא שבוצעו מעקבים בזמן אמת אשר התובע לא היה ער להם. שלישית, התובע טען שלא ייתכן שהמידע לגבי הימצאותו במרינה בהרצליה ניתן על ידי אשתו, שכן באותו זמן היו השניים בנתק מוחלט. לטענה זו לא הובא ביסוס כלשהו. חשוב להבהיר שאשת התובע הבהירה באופן חד משמעי בעדותה שהיא מסרה את המידע לנתבע 1.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

ככל שהתובע סבר שהדבר אינו כך, היה עליו להציג ראיות שיסתרו את העדות. כך, למשל, ניתן היה להעיד את הבן שיוכל לאשר אם טקס הדרגה התקיים באותו מועד, ואם הוא שמסר את המידע לאימו. במיוחד הדברים אמורים בהתחשב בכך שאשת התובע זומנה לעדות מטעמו של התובע.

30. מכלול הנימוקים שהובאו לעיל מצביע על כך שלא עלה בידי התובע להוכיח שהנתבעים הם אלה שהטמינו את מכשיר המעקב ברכבו. גם אם התובע הצביע על סמיכות זמנים מחשידה בין שהיית הנתבעים באיזור רכבו למועד שבו הופעל מכשיר העיקוב באותו יום, אין בסמיכות הזמנים לכשעצמה – בשים לב למכלול הראיות האחרות – כדי לקבוע שהתובע עמד בנטל המוטל עליו להוכיח את הקשר בין מכשיר המעקב לבין הנתבעים. אמת, מתעוררים סימני שאלה משמעותיים באשר לעצם הימצאותו של מכשיר מעקב ברכבו של התובע באותה תקופה שבה מבוצע מעקב אחר תנועותיו. מתעוררים סימני שאלה גם מן העובדה שנתבע 1 לא חשף במשטרה את הקשר לחברת אשל (גם אם מקובל עליי ההסבר שנתן לפיו חלקו התמצה בשיתוף במשרד עם אביו של המשווק של מוצרי המעקב), ומכך שמכשיר המעקב הופעל סמוך למועד שבו הסתיים המעקב הרגלי (זאת, כאמור, בכפוף לאמור בפסקה 16 לעיל, בנוגע לקושי בקביעת ממצא כלשהו בעניין זה, על רקע העובדה שלא הובהר אם המכשיר הותקן והופעל לראשונה באותו יום). בהקשר זה ניסו הנתבעים לבסס טענה לפיה התובע היה נתון למעקב של גורמים אחרים. זאת, על רקע סכסוכים ותביעות אחרות שהיו לו (ראו, בסעיף 7 לתצהירו של הנתבע 1). אמנם, בחקירתה של אשת התובע במשטרה עלה כי היו לתובע אויבים. אשת התובע שבה על עמדתה זו גם בחקירתה בבית המשפט, כשציינה שהתובע היה מסוכסך עם הקבלן, עם ראש העיר ועם מפקחת בית הספר. אשת התובע ציינה עוד כי לאחר שהתובע עזב את הבית גילתה שהקליט את המעסיקים שלו (בחברת גז), הואיל והיו לו טענות כלפיהם לגבי קיומו של קרטל גז (ראו, עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 28-32; עמ' 16, שורות 1-24). ככל שהנתבעים ביקשו להסתמך על הטענה האמורה, לא היה די בעדותה של אשת התובע (שזומנה על ידי התובע), והיה עליהם לבסס את הטענה בראיות כלשהן שיתמכו בהשערה לפיה גורמים אחרים ניסו לעקוב אחרי התובע. יחד עם זאת, במסגרת שלל ההנחות הספקולטיביות שהועלו בהליך שלפניי, לא ניתן שלא להעלות אף את ההשערה לפיה ייתכן שהיה יותר ממעקב מקביל אחד. כך, התובע טען כי סבר שהנתבעים עוקבים אחריו חודשים רבים לאחר יום ה-18.1.2007. לא מצאתי לנכון לקבל טענה זו. מעבר לכך שהנתבעים הכחישו אותה מפורשות, ומעבר לכך שאשת התובע אישרה בעדותה שלא היה המשך לחקירה, גם הגיון הדברים אינו תומך בכך. הראיה המרכזית לכך הוגשה דווקא על ידי התובע. מדובר בבקשה לזימון עדים מיום 1.2.2007 אשר הוגשה על ידי אשת התובע לבית המשפט לענייני משפחה בו התנהלה תביעת הגירושין של השניים. בבקשה התבקש זימון של מספר עדים, ובהם האישה אשר זוהתה על ידי הנתבעים בדוח החקירה כבת הזוג של

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

התובע (סעיף 22 לתצהיר התובע; הבקשה הוגשה על ידי התובע וסומנה נספח יב לתצהירו).
תאריך הגשת הבקשה (1.2.2007) מעיד על כך שהיא הוגשה כשבוע לאחר שדוח החקירה נמסר
לאשת התובע (כזכור, דוח החקירה נושא תאריך 23.1.2007). עובדה זו מחזקת את המסקנה
לפיה ביום 23.1.2007 אכן נמסר לאשת התובע המידע על בת הזוג, והיא בחרה לעשות בו
שימוש בתיק הגירושין. התובע לא הבהיר איזה טעם ממשי היה להמשך החקירה, בשים לב
לשימוש שנעשה במידע האמור. משכך, עולות תהיות מדוע סבר התובע שהוא עודנו נתון
למעקב. בשים לב לעובדה שהתובע הצליח לחשוף שני מעקבים, אפשר שהחשש היה מוצדק.
בנסיבות אלה, כלום ניתן לשער אולי היה גורם אחר שהיה אחראי למעקב? זאת, בין היתר,
גם על רקע העובדה שהמכונה כלל לא הייתה שייכת לתובע, אלא לבנו של חברו; אשר עשה
בה שימוש במקביל לשימוש שעשה בה התובע.

31. הנה כי כן, הגם שמתעוררות תהיות ביחס לשתי הגרסאות שהוצגו בהליך,
כששוקלים זו מול זו את גרסאות בעלי הדין ואת הראיות שהוצגו לפניי, סבורתני כי לכל
הפחות כפות המאזניים שקולות. משנטל ההוכחה מוטל על התובע, הדבר פועל לרעתו. בסופו
של יום, לא היה די בראיות הנסיבתיות שהתובע הציג ובתמונה העובדתית שביקש לצייר,
כדי לשכנע בנכונות גרסתו. בשים לב לעובדה שנמצא אופנוע אחר בנסיבות מחשדות סמוך
לרכבו של התובע; בשים לב לכך שהתובע לא הבהיר למי שייך האופנוע (אף שאין חולק כי
פרטי הרישוי היו בידיו); בשים לב לכך שהתובע לא ראה את הנתבעים באיזור רכבו בשעת
הפעלת המכשיר; בהתחשב בכך שהתובע פירק בעצמו את החבילה בה נמצא מכשיר המעקב,
זרק את האיזולירבנד שכיסה את החבילה לפח, פנה למשטרה רק ביום שלמחרת ולמעשה
סיכל אפשרות לאתר את הגורם שהטמין את מכשיר המכשיר; על רקע היעדרן של ראיות
ישירות שיכולות היו לבסס את טענות התובע, ולמצער, לחזקן (ואפנה בהקשר זה להיעדרם
של נתוני איכון רלוונטיים) – בשים לב לכל האמור, אין לומר שמאזן ההסתברויות נוטה
יותר לטובת קבלת גרסת התובע אל מול ההכחשה הגורפת והעקבית של הנתבעים.

32. אקדים את המאוחר ואסטה מעט ממסגרת הדיון כדי לציין, במאמר מוסגר, כי אף
שהתובע הקדיש חלק מרכזי מן הראיות שהוגשו ומן הטיעון בבית המשפט לטענה לפיה
הנתבעים הם שהטמינו את מכשיר המעקב, התובע לא הבהיר מה חשיבותה של קביעה
כאמור. לשון אחר, התובע לא התייחס כלל לשאלה אילו היה נקבע כי הנתבעים הם שהטמינו
את מכשיר המעקב, אם היה בכך כדי להשפיע על ניתוח שאלת הפגיעה בפרטיות. בכלל זאת,
התובע לא הבהיר אם הימצאותו של מכשיר מעקב הייתה שוללת מן הנתבעים את האפשרות
להסתמך על אחת ההגנות הקבועות בחוק (ואשר יידונו בהמשך). כך, למשל, משום שהצמדת
מכשיר מעקב אלקטרוני מהווה חריגה ממסגרת פעילות סבירה, או שהיא מנוגדת לדין או
לכללי אתיקה, באופן ששולל את תום ליבם של הנתבעים. אף אחד מבעלי הדין לא נדרש

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

לעניין זה, ולא נשמע לפניי טיעון בסוגיה האמורה. למעלה מן הצורך אציין כי ועדת הרישוי של המחלקה לרישוי חוקרים פרטיים ושירותי שמירה קבעה בהחלטה מיום 19.3.2013 כי הטמנת מכשיר GPS במכונית של אדם לשם ביצוע מעקב אחר תנועותיו, "מהווה פגיעה בפרטיות, הפרת כללי האתיקה המקצועית והתנהגות שאינה הולמת זאת כל עוד לא נקבע אחרת ע"י המחוקק או ע"י בית משפט מוסמך" (את תמצית ההחלטה ניתן לקרוא באתר ועדת הרישוי במסגרת אתר האינטרנט של משרד המשפטים, בכתובת: http://www.justice.gov.il/Units/HokrimPratim/LawInfo/Pages/hahlatot_veada.aspx). החלטה זו ניתנה כשש שנים לאחר ביצוע המעקב מושא ההליך הנוכחי. התובע לא הבהיר אם במועד ביצוע המעקב היה בנמצא קוד אתי או כללי אתיקה המחייבים את הנתבעים. משכך, אין החלטת ועדת הרישוי מעידה בהכרח על המצב המשפטי והאתי המחייב במועד הרלוונטי. ככל שידעתי מגעת, גם בפסיקת בתי המשפט לא התקיים דיון ישיר בשאלה האמורה. העניין נזכר (גם אם באופן עקיף), בבג"ץ 3809/08 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל** פסקה 5 לפסק דינה של הנשיאה ד' **ביניש** (28.5.2012). שם, התייחס בית המשפט לפסק דין של בית המשפט העליון של ארצות הברית, אשר קבע כי הצמדת מתקן איתור מסוג GPS לרכבו הפרטי של אדם מהווה חיפוש, המוגן בתיקון הרביעי לחוקה האמריקאית. לפיכך, נקבע שם כי פעולה זו מחייבת צו שיפוטי, בשל הפגיעה הכרוכה בזכות החוקתית (פסק הדין האמריקאי הוא *United States v. Jones*, 132 S. Ct. 945 (2012)).

33. כשלעצמי, סבורתני כי שאלה זו מעוררת את המתח האינהרנטי שבין הזכות לפרטיות – שמעמדה הוא של זכות חוקתית "מהחשובות שבזכויות האדם בישראל" (בג"ץ 6650/04 **פלונית נ' בית הדין האזורי בנתניה**, פ"ד סא(1) 581, 588 (2006), כב' הנשיא א' ברק; להלן: **עניין פלונית**) – אל מול אינטרסים חברתיים אחרים. מענה לשאלה זו כרוך בהגדרת היקפה של הזכות לפרטיות, שהיא "זכות מורכבת, שאת גבולותיה לא קל לקבוע" (בג"ץ 1435/03 **פלונית נ' בית הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה**, פ"ד נח(1) 529, 539 (2003), כב' הנשיא א' ברק; ע"א 1697/11 **א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' ורדי**, פסקה 13 לפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן (23.1.2013)). לא פחות מכך, מענה לשאלה מחייב יישוב של המתח שבין הזכות לפרטיות לבין השינויים הטכנולוגיים המאתגרים את התפיסות המסורתיות ביחס להיקפה ותוכנה של הזכות. חוק הגנת הפרטיות יצר איזון מסוים, בכך שהעניק הגנה לחוקרים פרטיים בנסיבות מסוימות. ואולם, לא בחוק הגנת הפרטיות, ואף לא בחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, התשל"ב-1972 או בתקנות שהותקנו מכוחו, הותוו אותם אמצעים בהם יכולים להשתמש חוקרים פרטיים, ואשר ייחשבו לסבירים ולמידתיים. עניינים אלה (כמו גם הגדרתה של הזכות לפרטיות) הותרו כרקמה פתוחה, העתידה להתמלא ממקרה למקרה על פי נסיבותיו (וראו בעניין זה את דברי ההסבר להצעת חוק הגנת הפרטיות, תש"ס-1980, ה"ח 1453, י"ט באייר תש"ס, 5.5.1980). אכן, דומה כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 11-04-2778 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

המציאות המודרנית מזמנת שינויים תכופים באמצעים הטכנולוגיים בהם ניתן לעשות שימוש ובהגדרה ובהיקף של הזכות לפרטיות, "[ה]נמצאת בתזזית" (כלשונו של פרופ' מיכאל בירנהק, ראוי, מיכאל בירנהק **מרחב פרטי, הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה** 23 (תשע"א)), השאלה אם שימוש באמצעי כזה או אחר מהווה פגיעה החורגת מתחום הסביר אינה תמיד ברורה ופשוטה למענה. היא תלויה הקשר, תרבות, תפיסה חברתית ומציאות משפטית. היא מחייבת הבנה של האמצעי הטכנולוגי והערכה של מידת הפגיעה שהוא מאפשר בזכות לפרטיות. היא מצריכה בירור של כללי האתיקה הרלוונטיים. כל אלה הן שאלות מורכבות המצריכות דיון רחב. בנסיבות העניין שלפניי, על רקע הקביעה העובדתית לפיה לא הוכח שהנתבעים הם שהניחו את מכשיר המעקב, ובשים לב לעובדה שעניין זה לא הועלה על ידי מי מבעלי הדיון, אינני נדרשת להכרעה בשאלה זו. יש, איפוא, להותירה בצריך עיון בעת הזאת.

מעקבים נוספים לאחר ה-18.1.2007

34. המחלוקת העובדתית השנייה נגעה לטענת התובע לפיה דוח החקירה לא מיצה את המעקבים שבוצעו אחריו. לטענת התובע, הנתבעים הוסיפו לעקוב אחריו גם לאחר ה-18.1.2007 (הוא המועד שבו גילה שעוקבים אחריו בפעם השנייה). גם טענה זו לא נתמכה בראיות ישירות. התובע ביקש להוכיח את הטענה העובדתית האמורה בהתבסס על שלושה נימוקים. כפי שיובהר להלן, דין שלושתם להידחות. ראשית, התובע ביקש להסתמך על טענותיהם של הנתבעים ושל אשת התובע לפיהן מטרת החקירה הייתה לאתר את מקום מגוריו. לטענת התובע, על מנת לבסס מסקנה שהתובע מתגורר בביתה של בת זוגו אז לא היה די באותם מעקבים בודדים שצוינו בדוח החקירה, והיה צורך להמשיך את המעקב כדי לבסס את הטענה. מסקנה זו לא נתמכה בראיות כלשהן והוכחשה על ידי הנתבעים ועל ידי אשת התובע. נתבע 1 שלל קיומם של מעקבים נוספים הן בחקירתו במשטרה הן בעדותו בהליך שלפניי (סעיפים 50-51 לתצהירו של נתבע 1; עדותו בעמ' 34 לפרוטוקול, שורות 25-28, וכן עמ' 35, שורות 1-2; שורות 57-58 להודעת נתבע 1 במשטרה, שצורפה כנספח א לתצהיר התובע). גם אשת התובע מסרה שנתבע 1 סיים את עבודתו עובר להוצאת דוח החקירה (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 23-25). אף אם אניח לצורך הדיון כי צודק התובע בטענתו לפיה נדרשו מעקבים נוספים כדי לבסס את המסקנה על אודות מקום המגורים, לכל היותר יהיה בכך כדי לומר שהנתבעים לא השלימו את עבודתם. אין בכך כדי ללמד על קיומם של מעקבים נוספים. למעשה, נתבע 1 טען בעדותו שמן הטעם הזה בדיוק לא קבע בדוח כי התובע "מתגורר" בדירה בירושלים, אלא ציין כי הוא "שהה" בדירה האמורה (ראוי, עמ' 34 לפרוטוקול, שורות 25-28, וכן עמ' 35, שורות 1-2). כפי שצוין בפסקה 30 לעיל, מסקנה זו נתמכת גם בבקשה לזימון עדים שהוגשה על ידי אשת התובע בהליך הגירושין. כשבוע בלבד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

לאחר קבלת הדוח נעשה שימוש במידע שהתקבל במסגרתו. בנסיבות אלה, לא הונח טעם משכנע מדוע נדרשו הנתבעים להמשיך את החקירה.

35. שנית, לטענת התובע, ניתן ללמוד על המשך המעקב לאחר יום ה-18.1.2007 מן העובדה שחשבונית המס שהנפיק נתבע 1 עבור אשת התובע הוצאה כחודשיים לאחר מסירת דוח החקירה. בעניין זה מקובלת עליי עמדת הנתבעים לפיה החשבונית הוצאה בסמוך לקבלת מלוא התשלום עבור החקירה. מהודעתו של נתבע 1 במשטרה עולה כי נכון למועד החקירה (היינו, 6.3.2007) טרם שולם מלוא שכר טרחתו על ידי אשת התובע (עמ' 2, שורות 28-29 להודעת נתבע 1 במשטרה, אשר צורפה כנספח א לתצהיר התובע). כלומר, הסיבה שבגינה לא הונפקה חשבונית מס סמוך למועד מסירת דוח החקירה קשורה למועד שבו התקבל מלוא התשלום ולא להמשך קיומה של חקירה.

36. שלישית, התובע ביקש ללמוד על המשך המעקבים גם מן העובדה שבמסגרת הליך הגירושין ביקשה אשת התובע לקבל מידע מחברת איסתא לגבי נסיעותיו של התובע לחו"ל בשנת 2006. אין מחלוקת שהבקשה לקבלת צו למידע מחברת איסתא הוגשה במסגרת הליך איזון משאבים. כפי שעלה מהראיות שהוצגו לפניי, הבקשה הוגשה בעקבות מידע שהתקבל מכרטיס האשראי של התובע (וזאת מכוח צו בית משפט שניתן כארבעה חודשים קודם לכן, בחודש נובמבר 2006; ראו, סעיף 22 לתצהירו של התובע). בעדותה לפניי, שהייתה עקבית ומהימנה, הבהירה אשת התובע כי המידע לגבי הוצאותיו של התובע באיסתא לא התקבל מנתבע 1, אלא מחברת האשראי (עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 25-29). לטענתה, לאחר שקיבלה את המידע מחברת האשראי, התעורר החשד באשר להיקף הנסיעות לחו"ל של התובע, ולפיכך התבקש צו לקבלת מידע מחברת איסתא. בין זאת לבין חקירת הנתבעים אין ולא כלום. משכך, ובהיעדר ראיות אחרות, לא הוכח כל קשר בין עיתוי הגשת הבקשה לבין המשך קיומה של חקירה נגד התובע על ידי הנתבעים.

37. על רקע הנימוקים שלעיל, יש לדחות גם את הטענה העובדתית השנייה, ולפיה המעקבים המשיכו לאחר ה-18.1.2007. התובע לא טען שזיהה מי מהנתבעים במעקבים לאחר המועד האמור, ואף לא ניסה להוכיח באמצעות דוחות איכון סלולריים מעקבים נוספים (כשם שנעשה ביחס למעקב מיום 10.1.2007). כל שצורף לחומר הראיות בהקשר זה היו תלונה שהתובע הגיש למשטרה בגין הטרדה ביום 3.3.2007 (נספח יג לתצהיר התובע), וכן החלטה שניתנה ביום 14.10.2007 בבקשה שהגיש למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד אשת התובע (נספח יט לתצהיר התובע). התובע לא הביא ראיות כלשהן ביחס להמשך הבירור של ההליכים האמורים, ואף לא טען, וממילא לא הוכיח, שטענותיו באותם הליכים התקבלו. במצב דברים זה, אין להליכים האמורים משקל ממשי בהוכחת הטענה לפיה המעקבים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

נמשכו במועד מאוחר ל-18.1.2007. לא נעלמה מעיניי העובדה שדוח החקירה לא כלל את המעקב שבוצע ביום 18.1.2007 (ואשר אין חולק כי התבצע בפועל). לא מצאתי לנכון לקבל את עמדת התובע לפיה היעדר דיווח על מעקב זה הופך את הדוח כולו ל"מפוברק", כפי שנטען בסיכומים. אפשר שהמעקב הזה לא נכלל בדוח בין משום שהתובע חשף את המעקב ונתבע 1 לא רצה להדגיש זאת בפני המזמינה, בין משום שהמעקב האחרון לא הניב תוצאה כלשהי נוכח האופן שבו הסתיים. למעשה, יש להניח שאם הנתבעים פיברקו את דוח המעקב, היו כוללים בו את המעקב האמור, שכן ידעו שמדובר במעקב שהתובע ממילא חשף. לזאת יש להוסיף כי נתבע 1 דיווח על הנסיעה מיום 18.1.2007 בחקירתו במשטרה. משכך, לא ניתן לומר שנתבע 1 פעל להסתירה (ראו, הודעת נתבע 1 מיום 6.3.2007, עמ' 2 שורות 17-18; ההודעה צורפה כנספח א' לתצהיר התובע).

38. סיכום הדברים עד כה הוא כדלקמן. אין עוררין על כך שהנתבעים ביצעו חקירה עבור הלקוחה שלהם, אשת התובע באותה עת, כדי לברר היכן מתגורר התובע. אין מחלוקת כי במסגרת החקירה הנתבעים ערכו תצפיות על הבית של חברו של התובע, וכן קיימו מספר מעקבים אחר התובע – הן באמצעות מכונית, הן רגלית. עוד אין מחלוקת כי בסיום אותה חקירה נמסר לאשת התובע דוח החקירה, במסגרתו גם נחשפה העובדה שהתובע ניהל מערכת יחסית זוגית באותה עת. לבסוף, אין מחלוקת על כך שהתובע גילה, בשתי הזדמנויות שונות, שהוא נתון למעקב. לא עלה בידי התובע להוכיח שכחלק מהחקירה נגדו הטמינו הנתבעים מכשיר מעקב ברכבו. כמו כן, לא עלה בידי התובע להוכיח שהנתבעים המשיכו את המעקב אחריו לאחר יום ה-18.1.2007. בשים לב לאמור לעיל, השאלה שנותרה להכרעה היא, איפוא, אם החקירה שבוצעה פגעה בזכות התובע לפרטיות. בהנחה שהתשובה לשאלה זו בחיוב, יש לבחון אם עומדת לנתבעים אחת או יותר מן ההגנות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות.

שאלת הפגיעה בפרטיות

39. האם עריכת תצפיות על הבית שבו התגורר התובע, קיום מעקב רכוב ורגלי אחר תנועותיו, ומסירת פרטים על אודות בת זוגו באותה עת פגעו בפרטיותו של התובע? התשובה חיובית. סעיף 1(2) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות, היא, בין היתר, "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת". הפעילות שנאסרה בחוק היא, על כן, בילוש או התחקות – שאין חולק שנעשו במקרה שלפניי – אשר עלולים להטריד אדם. במקרה שלפניי לא דובר אך בסיכוי שפעולות הנתבעים יטרידו את התובע, אלא בהטרדה של ממש שנגרמה לו כתוצאה מפעולות הבילוש ובעיקר, כתוצאה מהעובדה שהוא חשף את המעקבים שנעשו אחריו. אין מקום להקל ראש בפגיעה זו. דומה שלא יכול להיות חולק כי אדם שמגלה שפעולותיו נתונות למעקב מוטרד מן העניין. ההטרדה מתבטאת, ב"יצירת אי-

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

נוחות, המסיחה את דעתו של אדם מעניינו וגורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול, והתעסקות במושא ההטרדה" (ראו, רע"פ 10462/03 **הראר נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(2) 70, 82 (30.6.2005) (כב' השופט א' רובינשטיין). הדברים נכתבו בהקשר של הטרדה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982). מקובלת עליי עמדת התובע בעניין זה כי גילוי המעקב גרם לו לשנות את מסלול נסיעתו; לבחון אם המעקב אחריו נמשך; ובאופן כללי, הוציאה אותו משלוותו באופן שניתן לומר שהוא הוטרד ונפגע כתוצאה מהחדירה לפרטיותו.

40. האם הפגיעה בפרטיותו של התובע מזכה אותו בפיצוי? כפי שצוין לעיל, על אף חשיבותה ומעמדה החוקתית של הזכות לפרטיות, אין היא זכות מוחלטת. חוק הגנת הפרטיות מגלם את האיזון שבין הזכות לפרטיות לאינטרסים חברתיים אחרים. כך, מתווה החוק נסיבות בהן פגיעה בפרטיות לא תזכה את הנפגע בתשלום פיצוי. חלקו הראשון של החוק קובע את קשת המצבים שבהם פעולה כלשהי תיחשב פוגעת בפרטיות. חלקו השני עוסק בהגנות, אשר במסגרתן ובגבולותיהן תוכר התנהלות מסוימת כלגיטימית על אף שיש בה פגיעה בפרטיות.

ההוראות הרלוונטיות לענייננו מצויות בסעיף 18 לחוק, הקובע כך:

18. במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

הגנות מה הן

(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;

(ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;

(ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע;

(ד) הפגיעה נעשתה תוך ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך עבודתו הרגיל, ובלבד שלא נעשתה דרך פרסום ברבים;

(ה) הפגיעה היתה בדרך של צילום, או בדרך של פרסום תצלום, שנעשה ברשות הרבים ודמות הנפגע מופיעה בו באקראי;

(ו) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

(3) בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב.

רלוונטיות נוספת ישנה לאמור בסעיף 20 לחוק, המתייחס לנטל ההוכחה בקשר עם הגנת תום הלב, הקבועה בסעיף 18(2). סעיף 20 לחוק קובע כך:

20. (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת הנסיבות האמורות בסעיף 18(2) ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה בתום לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב אם הוא פגע ביודעין במידה גדולה משהיתה נחוצה באופן סביר לצורך הענינים שניתנה להם הגנה בסעיף 18(2).

(ג) חזקה על נאשם או נתבע הטוען להגנה על פי סעיף 18(2)(ב) או (ד) שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב, אם ביצע את הפגיעה תוך כדי הפרת הכללים או העקרונות של אתיקה מקצועית החלים עליו מכוח דין או המקובלים על אנשי המקצוע שהוא נמנה עמם; ואולם חזקה כאמור לא תחול אם הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הנאשם או הנתבע פעל בהתאם לחובה חוקית המוטלת עליו.

הנתבעים הפנו בסיכומיהם להגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ב) וטענו כי הייתה מוטלת עליהם חובה מקצועית לבצע את המעקב. חובה זו נבעה מהעסקתו של נתבע 1 על ידי אשת התובע. הנתבעים לא התייחסו להגנות נוספות (ובכלל זה, להגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ד)). לטענתם, כפי שבאה לידי ביטוי בסיכומים מטעמם, פעלו במעקב האמור בתום לב, ולא עברו על כללי אתיקה כלשהם.

41. שער הכניסה לתחולת ההגנות שבסעיף 18(2) הוא שהטוען להגנה עשה את הפגיעה בתום לב (ראו, עניין **פלוני**, פסקה 24). פסק הדין המרכזי שבו נדונה דרישת תום הלב הוא ע"פ 5026/97 **גלעם נ' מדינת ישראל** (13.6.1999). שם נקבע כי תום הלב נבחן באמצעות מבחן סובייקטיבי. כלומר, נטל ההוכחה הראשוני מוטל על הנתבע (או הנאשם) להוכיח כי ביצע את המעשה בתום לב, ובאמונה כי הפגיעה כלולה במסגרת ההגנה. עוד נקבע בעניין **גלעם** כי ככל שנלווית לפגיעה בפרטיות גם ביצוע עבירה אחרת, נשלל מיניה וביה תום הלב של הנתבע (או הנאשם) (ראו, שם, בפסק דינו של כב' השופט א' מצא). סעיף 20(א) מסייע בהערכת תום הלב של הנתבע. סעיף זה מורה כי בהתקיים שני תנאים מצטברים קמה חזקה (הניתנת לסתירה), לפיה הפגיעה בוצעה בתום לב. התנאי הראשון מתייחס לסעיף 18(2), וקובע שעל הפגיעה בפרטיות להתבצע באחת מן הנסיבות המנויות שם. כלומר, הפגיעה בפרטיות נעשתה בנסיבות שבהן הייתה על הפוגע חובה חוקית, מוסרית חברתית או מקצועית לעשותה. התנאי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

השני הוא שהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות. ככל שקמה החזקה, עובר הנטל לתובע לנסות לסתור אותה אם יעלה בידו להצביע על אחת משתיים: (1) שהנתבע פגע ביודעין בזכות לפרטיות פגיעה גדולה משהייתה נחוצה באופן סביר לצורך מילוי חובתו החוקית, המוסרית, החברתית או המקצועית; או (2) שהפגיעה בוצעה תוך הפרת הכללים או העקרונות של אתיקה מקצועית החלים על הנתבע מכוח דין או המקובלים על אנשי המקצוע שהוא נמנה עימם (למעט במצבים שבהם הנתבע פעל מתוך חובה חוקית). אם מצביע התובע על התקיימות אחת מאלה, קמה חזקה לפיה הנתבע לא היה תם לב, ומשכך, אינו יכול ליהנות מהגנת סעיף 18(2).

42. לדעתי, הנתבעים עמדו בנטל המוטל עליהם להראות שפעלו בתום לב ובמסגרת ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ב) לחוק. החקירה ארכה כשלושה שבועות. היא כללה תצפיות ומעקבים (רכובים ורגליים) ברשות הרבים. היא לא כללה צילום של התובע ברשות הרבים או ברשות הפרט. המעקב הרכוב נמשך תקופה של שבוע ימים. המעקב (כמו גם החקירה כולה) הופסק לאחר שנודע לנתבע 1 שהתובע חשף את עובדת המעקב. אין לומר כי בנסיבות אלה פעלו הנתבעים בחריגה מהסביר בנסיבות העניין או בחוסר תום לב. מקובלת הייתה עליי עמדתם לפיה סברו שהם פעלו באופן מקצועי, מידתי וסביר לצורך מילוי המשימה המקצועית לה התחייבו כלפי אשת התובע. משכך, קמה לנתבעים החזקה שפעלו בתום לב, בהתאם לאמור בסעיף 20(א) לחוק.

43. פעולת הנתבעים נעשתה במסגרת של חובה מקצועית. נתבע 1 נשכר על ידי אשת התובע בעיצומם של הליכי גירושין לשם בירור מקום מגוריו של התובע. אשת התובע ציינה בעדותה, שלא נסתרה, כי נזקקה לשירותיו של נתבע 1 לאחר שבנה הקטן ביקר אצל התובע והביע חשש שהוא אינו מתגורר בבית של חברו (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 7-9 וכן שורות 20-22 לחקירתה במשטרה מיום 8.8.2007, אשר צורפה כנספח ב' לתצהיר התובע). בפועל, לאחר קבלת דוח המעקב עשתה אשת התובע שימוש במידע שהושג במסגרת החקירה בהליך הגירושין (וראו, בעניין זה, את הבקשה לזימון עדים שנדונה בפסקה 30 לעיל). מכאן, המידע היה רלוונטי לצורך ההליך, ועל כן, לא יכולה להיות מחלוקת כי הפגיעה בפרטיותו של התובע נעשתה בנסיבות של מילוי חובה מקצועית (השוו: ת"פ (שלום נצ') 3159/05 **מדינת ישראל נ' רוזנטל** (3.1.2008), שם נקבע, בין היתר, כי ייתכן שניתן יהיה לראות במעקב רכוב תוך צילום מתוך מצלמות הנמצאות ברכבו של החוקר הפרטי פעולות העשויות לחסות תחת ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ד) לחוק, היות שאין בפגיעות מהסוג האמור משום פגיעה חמורה בפרטיות (פיסקה 204 לפסק הדין); ראו עוד, ת"פ (שלום ת"א) 1694/03 **מדינת ישראל נ' שטילמן** (6.7.2003)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

44. התובע לא העלה טענה כלשהי לעניין תום ליבם של הנתבעים, ובכלל זאת לא ביקש לעשות שימוש בחזקות הקבועות בסעיפים 20(ב) ו-1(ג) לחוק הגנת הפרטיות, כדי להצביע על כך שהנתבעים פעלו בחוסר לב. כך, לא נטען כי הנתבעים פגעו ביודעין במידה גדולה משהייתה נחוצה באופן סביר לצורך מילוי חובתם המקצועית. ההפך הוא הנכון. התובע טען לאורך הדרך כי הנתבעים לא ביססו כראוי את המסקנה בדבר שהייתו בדירה בירושלים והיה עליהם לבצע פעולות חקירה נוספות כדי לבסס מסקנה כאמור. התובע אף לא הניח תשתית כלשהי לפיה הנתבעים ביצעו את הפגיעה בפרטיותו תוך הפרת הכללים או העקרונות של אתיקה מקצועית החלים עליהם. בנסיבות אלה, לא נסתרה טענת הנתבעים לפיה פעלו בתום לב.

45. המסקנה מכל האמור לעיל היא שדין התביעה להידחות. כפי שצוין, אין להקל ראש בפגיעה בפרטיותו של התובע. כל אדם זכאי לשליטה במידע שהוא בוחר שיוודע לאחרים, וכל אדם זכאי לשמירה על "היחידה האוטונומית" שלו (כלשונו של הנשיא ברק בעניין **פלונית**). יחד עם זאת, ההגנות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות משקפות את מידת ההגנה שניתנת לזכות לפרטיות, ואת קשת המצבים שבהם פגיעה בזכות תהיה מותרת. העניין שלפניי נופל במסגרת הנסיבות האמורות. משכך, אין מקום להורות על פיצוי התובע בגין הפגיעה בזכותו לפרטיות.

46. שקלתי אם יש להורות על חיוב התובע בהוצאות הנתבעים. דרך המלך היא חיוב בהוצאות במקרה שבו תביעה נדחת. יחד עם זאת, לבית המשפט שיקול דעת במקרים מסוימים לקבוע שכל צד יישא בהוצאותיו. סבורתני כי ההליך הנוכחי נמנה על המקרים האמורים. הגם שהתביעה נדחתה, אין לומר כי הייתה זו תביעה מופרכת שלא היה מקום להגישה. בפסק הדין נקבע במפורש שזכותו של התובע לפרטיות נפגעה, גם אם הנתבעים חוסים תחת ההגנה הקבועה בחוק. נתתי דעתי בעניין זה בעיקר לסימני השאלה שהתעוררו בתיק, ביחס לכל אחת מן הגרסאות העובדתיות שהציגו בעלי הדין. במכלול נסיבות העניין, אני סבורה שראוי כי כל צד יישא בהוצאותיו.

ניתן היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2778-04-11 א.ב. נ' ע.נ. ואח'

תיק חיצוני:

קרן אזולאי, שופטת

1
2
3
4